

Birinci Söz'de geçen, kâinatın dilenciliği ifadesi ile Hakim-i Ezeli ve Malik-i Ebedi, ifadelerini izah eder misiniz?

İnsanın sayısız ihtiyaçları ve hudutsuz arzuları olup, her şeye muhtaç bir şekilde yaratılmıştır. Bu yüzden ya muhtaç olduğu şeylere kalbini ve kafasını bağlayıp, manevi olarak onlara dilenci olacak ve her şey karşısında zillete düşecek, ya da her şeyin sahibi ve mutasarrıfı olan Allah'a kalbini ve kafasını teslim edip, kainata dilenci olmak vaziyetinden kurtulacak.

Mesela insan, güneşe muhtaç olarak yaratılmıştır. Şayet insan, güneşin Allah'ın bir askeri ve memuru olduğunu kabul etmez ise, güneşin zatına perestîş edip, ona ihtiyaç vasıtası ile dilencilik edecektir. **Halbuki vazifeliye değil, vazifeyi verene ram olmak, ona perestîş etmek gerekir.** Güneş kendi başına değil, Allah namına bize hizmet veriyor.

Allah'a kul olmayan, sebeplere başvurur; bu ise bir dilenciliktir. Bu sebep insan olabileceği gibi, hayvan da olabilir. Sağlığı için şifayı doktordan bekler ve: "*Ne olur doktor bey, yavrumu iyileştir.*" diye yalvarır. Mikroptan korkar ve titrer. Madde için zengin insanlar karşısında dilencilik vaziyeti takınır, bir kaç kuruş almak için iki büklüm olur. Halbuki, zengini zengin eden Allah'tır.

"Allah, bu dünyanın maliki, sahibi olduğu gibi, ahiretin de sahibdir." denmektedir. Yani kabirde, mahşerde seni yalnız bırakmayacak ve burada olduğu gibi sahibiyeti devam edecektir. Bu mana Fatıha Suresi'nde, "**maliki yevmüddin**" (**din gününün sahibi**) şeklinde ifade edilmiştir.

Hakimiyetteki ezeliyet ise, Allah sonradan bu alemi başkasından devralmadı, ezelden beri o yarattı ve o devam ettiriyor. Öyle ise sadece ve sadece ona iman ve itimad edilmelidir, mesajı veriliyor.